

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

15 octombrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nicolae Gordilă, Ghenadie Nicolaev, Ion Arhiliuc, Iurie Diaconu,

Cu participarea:

Interpretului – Elena Ȃiiubova-Moraru,

judecând în ședință publică recursul ordinar declarat de către succesorul părții vătămate Narlî Andrei, împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 04 octombrie 2012, în cauza penală în privința lui

Carapirea Serghei Ivan, născut la 17decembrie 1985, originar și domiciliat în s. Baurci, r-l Ceadâr-Lunga, str. Kuibîșev 13.

1. Examinat în prima instanță: 03.01.2012-13.08.2012

2. Examinat în instanța de apel: 10.09.2012-04.10.2012

3. Examinat în instanța de recurs: 16.05.2013-15.10.2013

Procedura de citare a fost legal executată.

S-au prezentat:

Procurorul, Crijanovschi Sergiu, care a solicitat admiterea recursului.

Avocatul, Breazu Sergiu, care a solicitat respingerea recursului.

Succesorul părții vătămate, Narlî Andrei, care a solicitat admiterea recursului.

Avocatul, Mihalciuc Anna, care a solicitat admiterea recursului.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 13 august 2012, Carapirea S.I. a fost condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, la 12 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Carapirea S.I., în beneficiul lui Narlî A.A. a prejudiciului moral în sumă de 100.000 lei.

2. Potrivit sentinței, Carapirea S.I. la 11 august 2011, în jurul orei 02.40, aflându-se lângă barul «Sabina», situat pe str. Turghenev, s. Baurci, r-l Ceadâr-Lunga, în rezultatul unui conflict, cu scopul omorului, a aplicat lui Narlî D.A. multiple lovituri cu un obiect ascuțit în partea stângă a corpului, în rezultatul cărora ultimul a decedat, adică prin acțiunile sale Carapirea S.I. a comis infracțiunea, prevăzută art. 145 alin. (1) Cod penal, omor intenționat.

3. Sentința în cauză a fost contestată cu apel de către avocatul Breazu Serghei, în care a solicitat casarea acesteia, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, invocând asprimea pedepsei și faptul că, instanța de fond nu a luat în considerație că inculpatul s-a autodenunțat, a recunoscut vina, activ a contribuit la

descoperirea infracțiunii, inculpatul nu a avut intenția directă de a comite omorul, inculpatul a fost amenințat cu moartea de către partea vătămată.

4. Prin decizia Curții de Apel Comrat din 04 octombrie 2012, apelul declarat a fost admis parțial, casată sentința în partea laturii penale, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia Carapirea S.I. a fost condamnat în baza art. 145 alin. (1) CP, cu aplicarea art. 385 alin. (4) CP, la 9 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a constatat că s-a confirmat învinuirea adusă inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) CP și vina în comiterea infracțiunii imputate lui a fost dovedită prin cumulul de probe administrat la dosar.

Instanța de apel la stabilirea pedepsei a constatat prezența circumstanțelor atenuante prevăzute în art. 76 alin.(1) lit. f) și g) CP, și anume autodenunțarea, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recunoașterea vinovăției și ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei, care au provocat infracțiunea. În același timp, instanța de apel a concluzionat că circumstanțe agravante prevăzute la art. 77 alin. (1) lit. a) CP nu au fost stabilite.

În opinia instanței de apel, instanța de fond corect a stabilit executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, luând în considerație pericolul social al infracțiunii comise de el, care, în conformitate cu art. 16 CP, face parte din categoria infracțiunilor deosebit de grave, însă, luând în considerație cumulul de circumstanțe atenuante, personalitatea inculpatului, circumstanțele săvârșirii infracțiunii și încălcările menționate în cadrul examinării cauzei, în baza art. 385 alin. (4) CPP, instanța de apel a considerat just, de a stabili o pedeapsă în baza art. 145 alin.(1) CP, sub formă de privațiune de libertate pe un termen de 9 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

5. Decizia a fost contestată cu recurs ordinar de către succesorul părții vătămate Narli A.A., care a solicitat casarea acesteia, în partea stabilirii pedepsei, cu menținerea sentinței fără modificări, invocând că instanța de apel eronat:

- a constatat prezența intenției indirecte la săvârșirea faptei de omor,
- a constatat amenințarea de către partea vătămată a inculpatului și a familiei acestuia cu moarte,
- nu a apreciat procesele-verbale, care au fost recunoscute ca efectuate cu încălcări.

6. Verificând hotărârea recurată prin prisma criticilor formulate de succesorul părții vătămate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul urmează a fi respins din următoarele considerente:

Recurentul consideră decizia instanței de apel neîntemeiată numai în partea stabilirii pedepsei, fără a o contesta în partea calificării acțiunilor inculpatului Carapirea S.I. în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, totuși, Colegiul consideră necesar de a da răspuns la argumentele invocate în cererea de recurs cu privire la constatarea eronată a instanței de apel privind: prezența intenției indirecte la

săvârșirea faptei de omor, amenințarea de către partea vătămată a inculpatului și a familiei acestuia cu moarte și neaprecierea proceselor-verbale, care au fost recunoscute ca efectuate cu încălcări.

Astfel, lecturînd textul deciziei recurate, Colegiul constată că instanța de apel corect a stabilit că concluzia instanței de fond privind comiterea de către inculpat a omorului cu intenție directă nu este bazată pe probe veridice.

Potrivit pct. 3 din Hotărârea Plenului nr. 9 din 15.11.1993, cu privire la practica judiciară în cauzele despre omor premeditat, instanțele judecătorești vor ține cont de faptul că omorul premeditat poate fi săvârșit atît cu intenție directă, cît și indirectă.

Colegiul specifică, că invocînd comentariile din literatura juridică de specialitate, instanța de apel corect a menționat că omorul premeditat poate fi comis atît cu intenție directă cît și indirectă, și instanța de fond întemeiat a stabilit, că inculpatul nu a fost în stare de afect, deoarece reacția de afect nu a ajuns afectul fiziologic, el fiind responsabil, acționînd cu intenție, dar la stabilirea laturii subiective a omorului săvârșit instanța de fond eronat a ajuns la concluzia privind prezența intenției directe. Totodată, instanța de apel a conchis că instanța de fond a adus argumente privind prezența intenției indirecte, adică inculpatul trebuia și putea să conștientizeze, că aplicarea loviturilor în regiunea organelor vitale ale omului, poate duce la deces, însă indică, că fapta inculpatul a comis-o cu intenție directă.

În acest context, instanța de apel just a constatat, că în cazul, cînd făptuitorul a prevăzut posibilitatea cauzării morții și conștient a admis aceasta, el a acționat cu intenție indirectă, iar, în cazul, cînd persoana vinovată conștientizează că el comite fapta, periculoasă pentru viața altei persoane, prevede posibilitatea sau inevitabilitatea survenirii decesului acesteia și dorește survenirea decesului, se consideră, că el a acționat cu intenție directă.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel corect a stabilit că probe ce ar confirma faptul, că inculpatul a dorit survenirea decesului părții vătămate nu au fost stabilite, totodată, din materialele dosarului s-a stabilit, că acțiunile părții vătămate de aplicare a loviturilor în regiunea pieptului cu un obiect ascuțit au fost imprevizibile pentru inculpat, astfel, acțiunile ultimului de asemenea au fost imprevizibile, ca urmare intenția inculpatului a apărut în momentul, cînd el a luat brusc obiectul în cauză de la partea vătămată și a început să-i aplice lovituri.

Aceste concluzii sunt bazate pe raportul de expertiză psihologico-legală nr. 1770 din 21.12.2011, prin care s-a stabilit, că comportamentul emoțional dezechilibrat al inculpatului, ce a avut loc la 11 august 2011, este o reacție de afect, ce nu a atins afectul fiziologic, se confirmă prin faptul că în momentul comiterii faptei inculpatul a avut loc diminuarea parțială a conștiinței, ce este caracteristic pentru reacția de afect, ce a dus la pierderea memoriei pentru cîteva evenimente legate cu situația afectogenă, au avut loc încălcările concentrației și consecutivității comportamentului. Carapirea S.I. a comis acțiuni, îndreptate spre obiectul

apropiat de frustrare (Narlî D.A.) fără a lua în considerație urmările, ceea ce de asemenea indică, la intenția indirectă a inculpatului în comiterea omorului.

Instanța de recurs consideră că la argumentul privind amenințarea de către partea vătămată a inculpatului și a familiei acestuia cu moarte, instanța de apel de asemenea a concluzionat întemeiat și legal referindu-se la circumstanța, că partea vătămată a aplicat o lovitură cu un obiect ascuțit inculpatului în regiunea pieptului, fapt ce nu a fost combătut de partea acuzării, și instanța a recunoscut, că în starea apărută prin surprindere, rezultată din comportamentul părții vătămate, inculpatul a comis fapta incriminată. Partea acuzării nu a prezentat careva probe cu referire la instrumentul infracțiunii, astfel, instanța just a recunoscut, reieșind din prevederile art. 8 Cod de procedură penală, că inculpatul nu a avut cuțit, intenția la el a apărut la momentul aplicării loviturii cu acest obiect ascuțit de către partea vătămată. Deci, comportamentul ilegal al părții vătămate a fost motivul comiterii infracțiunii în cauză de către inculpat, ceea ce constituie o circumstanță ce atenuază responsabilitatea lui, prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. g) Cod penal.

De asemenea, instanța de apel corect a luat în considerație circumstanțele că inculpatul s-a autodenunțat, activ a contribuit la descoperirea infracțiunii, a recunoscut vinovăția, ceea ce constituie circumstanță atenuantă, conform art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal.

În același context, instanța de apel întemeiat a considerat că concluzia instanței de fond privind prezența circumstanței agravante, prevăzute de art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză este eronată, deoarece inculpatul deși a fost anterior judecat, dar antecedentele penale sunt stinse, ceea ce în conformitate cu art. 111 Cod penal anulează toate interdicțiile și limitările legate de ele. La fel, instanța de apel just a constatat că inculpatul a fost anterior judecat pentru comiterea infracțiunii contra securității publice și a ordinii publice, dar în cazul supus judecării, el a comis infracțiune contra vieții și sănătății persoanei, ceea ce nu pot fi considerate infracțiuni similare.

Colegiul apreciază, că Curtea de Apel justificat a redus pedeapsa aplicată inculpatului de instanța de fond de la 12 pînă la 10 ani, față de toate circumstanțele expuse mai sus, criterii în raport cu care s-a dozat corespunzător cuantumul pedepsei aplicate.

Critica recurentului în sensul că instanța de apel eronată nu a apreciat procesele-verbale, care au fost recunoscute ca efectuate cu încălcări, în opinia instanței de recurs de asemenea nu este incident în cazul supus judecării, deoarece instanța de apel corect a constatat că în cadrul efectuării urmăririi penale: procesele-verbale de audiere a martorilor acuzării Echiusciu V.N., (f.d. 35 v.1) și Dușcov D.A. (f.d. 36 v.1) procesul-verbal suplimentar de audiere a martorilor Carapirea P.A. (f.d. 45-46 v.1), Derebenschii A.N. (f.d. 51-52 v.1) și Derebenscaia E.V. (f.d. 53-54 v.1), nu au fost semnate de persoanele care au efectuat acțiunea

procesuală în cauză, astfel, încălcându-se prevederile art. 60 alin. (5) și 290 alin. (1) Cod de procedură penală.

În aceeași ordine de idei, Colegiul remarcă că instanța de apel întemeiat a statuat și faptul încălcării termenului rezonabil în cadrul examinării cauzei în instanța de judecată.

Față de considerentele ce preced, Colegiul concluzionează că instanța de apel, aplicând prevederile art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, drept recompensă pentru încălcările menționate mai sus, întemeiat a redus pedeapsa inculpatului cu 1 an, stabilind-o în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, sub formă de privațiune de libertate pe un termen de 9 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, ce reprezintă un quantum relativ suficient coerciției și reeducării, astfel cum prevede art. 61 Cod penal, care stipulează scopul pedepsei.

În recursul ordinar declarat de succesorul părții vătămate Narlî A.A., decizia recurată este criticată, prin prisma temeiului de casare prevăzut la pct.6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, când aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul reține că motivarea soluției pronunțate de instanța de judecată constituie o îndatorire care înlătură orice aspect discreționar în realizarea justiției, dând părților din proces posibilitatea să-și formeze convingerea cu privire la legalitatea și temeinicia soluției adoptate, iar instanțelor de recurs elementele necesare pentru exercitarea controlului judecătoresc. Motivarea hotărârilor de către instanțele naționale constituie o obligație impusă acestora și prin prevederile art.6 paragraf. 1 din CONVENȚIE. Potrivind jurisprudenței CEDO (cauza Albina contra României; cauza Boldea contra României), deși obligația instanțelor naționale de a motiva hotărârile pronunțate nu presupune existența unui răspuns detaliat la fiecare argument, noțiunea de proces echitabil presupune că instanța națională trebuie să examineze, în mod real, problemele esențiale care i-au fost supuse dezbaterii. Colegiul constată că, în cauză, instanța de apel și-a motivat decizia pronunțată și aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, examinând cauza penală prezentă fără careva abateri de la normele de procedură și corect apreciind probele cercetate sub toate aspectele, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs. Mai mult, argumentele invocate în recurs au fost examinate de către instanța de apel, unde aceasta s-a pronunțat detaliat asupra lor, adoptând o hotărâre legală, întemeiată și motivată.

În acest context, Colegiul penal lărgit consideră că argumentele invocate de către succesorul părții vătămate în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce determină incontestabil concluzia de respingere a recursului declarat ca inadmisibil cu menținerea hotărârii contestate.

7. În conformitate cu prevederile art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către succesorul părții vătămate Narlî Andrei Andreievici, împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 04 octombrie 2012, în cauza penală în privința lui **Carapirea Serghei Ivan**, cu menținerea hotărîrii contestate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 05 noiembrie 2013, ora 09.50.

Președinte:	(semnătură)	Petru Ursache
Judecători:	(semnătură)	Nicolae Gordilă
	(semnătură)	Ghenadie Nicolaev
	(semnătură)	Ion Arhiliuc
	(semnătură)	Iurie Diaconu

Copia corespunde originalului

Judecător:

Nicolae Gordilă